

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

**Agenția Națională de
Administrare Fiscală**
Direcția Generală a Finanțelor
Publice a Județului Iași

Str. Anastasie Panu nr.26, Iasi
Tel : +0232 213332
Fax :+0232 219899
e-mail : admin.isisjudx01.is@mfinante.ro

DECIZIA NR. 211/23.07.2010

privind soluționarea contestației formulate de

S.C. "X" S.R.L. IAȘI

înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Iași
sub nr.....

Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Iași, prin Biroul Soluționare Contestații, a fost sesizată de Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul aceleiași instituții cu privire la contestația formulată de **S.C. "X" S.R.L.** cu sediul în Iași, b-dul Tudor Vladimirescu nr.... bl..... sc..... et.... ap..... județul Iași, înregistrată la Oficiul Registrului Comerțului Iași sub nr. J22-.....-2005, cod unic de înregistrare RO prin adresa nr.din, înregistrată la instituția noastră sub nr.

Contestația este formulată împotriva Deciziei de impunere nr.dinprivind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală parțială nr.

Suma contestată este în valoare totală de **S lei** și reprezintă:

- S lei - taxa pe valoarea adăugată;
- S lei - majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată.

Contestația este semnată de către dl. Aldea Cezar, administratorul **S.C. "X" S.R.L. IAȘI** și poartă amprenta ștampilei acesteia, în original.

Contestația a fost depusă în termenul legal de 30 de zile prevăzut de art.207 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ținând cont de data comunicării actului administrativ fiscal atacat, în data de 08.06.2010, așa cu rezultă din adresa nr., anexată în copie la dosarul cauzei și data depunerii contestației,, aceasta fiind înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Iași sub nr. și la

Activitatea de Inspecție Fiscală sub nr., ambele numere din data de

Contestația este însoțită de Referatul nr.privind propunerea de soluționare a contestației, semnat de conducătorul organului care a încheiat actul atacat, respectiv Activitatea de Inspecție Fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a Județului Iași, prin care propune respingerea în totalitate a contestației formulate de **S.C. "X S.R.L. IAȘI**, ca fiind fără temei legal.

Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Iași, prin Biroul Soluționare Contestații, constatând că sunt îndeplinite dispozițiile art.205, art.206, art. 207 alin.(1) și art. 209 alin.(1) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, este investită să se pronunțe asupra contestației.

I. S.C. "X" S.R.L. IAȘI contestă taxa pe valoarea adăugată în sumă de 36.019 lei și majorările de întârziere aferente în sumă de S lei stabilite în sarcina sa prin Decizia de impunere nr.dinprivind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr., motivând în susținerea contestației următoarele:

Societatea are ca obiect de activitate casa de amanet, iar din evidențele acesteia reiese că, în perioada 2005 – 2009, valoarea bunurilor care au devenit proprietatea societății prin preluare gaj constituit de deponenți este de S LEI, din care în valoare de S lei au fost constatate lipsă la inventar sau defecte.

Valoarea de S lei a fost înregistrată în contabilitate pe cheltuieli nedeductibile la calculul impozitului pe profit, fără a se mai calcula alte obligații fiscale aferente.

Consideră că, în mod nelegal, organele de inspecție fiscală au încadrat aceste bunuri în regim normal de impozitare, preluate de la deponenți la termenele scadente din contractele de împrumut fără să emită o factură prin autofacturare, excluzându-le de la regimul special și calculând suplimentar taxa pe valoarea adăugată de plată în sumă de 36.019 lei și majorări de întârziere aferente în sumă de 21.524 lei, deși documentele de evidență contabilă întocmite de societate îndeplinesc condițiile prevăzute la art.152² alin. (13) și (14), art.155 și art.155¹ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, dar și pe cele din Normele de aplicare a Codului fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.44/2004, cu modificările și completările ulterioare și Ordinul ministrului

economiei și finanțelor nr.1372/2008 privind organizarea evidenței în scopul taxei pe valoarea adăugată, conform art. 156 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

Ca urmare, societatea contestatoare solicită anularea parțială a Deciziei de impunere nr.privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr., respectiv pentru taxa pe valoarea adăugată în sumă de S lei și majorările de întârziere aferente în sumă de S lei.

II. Organele de inspecție fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului Iași - Activitatea de Inspecție Fiscală, urmarea inspecției fiscale efectuată la **S.C. "X" S.R.L. IAȘI**, au constatat că în perioada 2007-2009 aceasta a înregistrat în evidența contabilă mai multe cazuri de lipsă în gestiune și bunuri deteriorate în cadrul gestiunii casei de amanet, în valoare totală de S lei, fără a colecta taxa pe valoarea adăugată aferentă acestora, fiind astfel încălcate prevederile art.128 alin.(8) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare și ale pct.64 din Normele de aplicare a Codului fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.44/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Ca urmare, considerând că societatea a efectuat operațiuni asimilate livrărilor în regimul normal de impozitare, în conformitate cu prevederile art. 128 alin.(4) lit.d) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, a calculat taxa pe valoarea adăugată colectată aferentă acestor bunuri în valoare totală de S lei și, prin Decizia de impunere nr.privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr., au stabilit în sarcina societății obligația de plată reprezentând taxa pe valoarea adăugată în sumă de S lei și majorările de întârziere aferente în sumă de S lei.

III. Având în vedere constatările organelor de inspecție fiscală, motivațiile contestatoarei, documentele existente la dosarul cauzei, precum și prevederile actelor normative în vigoare se rețin următoarele:

1. Referitor taxa pe valoarea adăugată în sumă de S lei cauza supusă soluționării este dacă, legal, organele de inspecție fiscală au stabilit suplimentar această obligație de plată aferentă bunurilor în valoare de S lei, devenite proprietatea casei de amanet, în condițiile în care societatea a scăzut din gestiune contravaloarea acestora, considerându-le lipsă în gestiune sau degradate și pe care le-a înregistrat pe cheltuieli nedeductibile din punct de vedere fiscal la

calculul profitului impozabil, fără să colecteze taxa pe valoarea adăugată aferentă.

În fapt, așa cum rezultă din Raportul de inspecție fiscală nr.organele de inspecție fiscală au constatat că **S.C. "X S.R.L. IAȘI**, având ca obiect de activitate unic casa de amanet, a înregistrat în perioada 2007-2009, pe cheltuieli nedeductibile din punct de vedere fiscal la calculul profitului impozabil, contravaloarea unor bunuri devenite proprietatea societății la termenul de scadență din contractele de împrumut prin preluarea gajului constituit de deponenți, constatate lipsă de inventar sau degradate, în valoare totală de S lei, fără a înregistra și taxa pe valoarea adăugată colectată aferentă, fapt confirmat și de către societatea verificată.

Considerând că acestea sunt operațiuni asimilate livrărilor în regimul normal de impozitare, organele de inspecție fiscală au calculat taxa pe valoarea adăugată colectată aferentă acestor bunuri, în valoare totală de S lei și, prin Decizia de impunere nr.privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală, emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr., au stabilit în sarcina societății obligația de plată reprezentând taxa pe valoarea adăugată în sumă de S lei și majorările de întârziere aferente în sumă de S lei.

Societatea consideră că datorează taxa pe valoarea adăugată doar asupra adaosului comercial pe care l-ar fi realizat din comercializarea bunurilor respective deoarece, potrivit obiectului său de activitate, taxa pe valoarea adăugată se calculează asupra marjei de profit.

În drept, potrivit prevederilor art. 128 alin.(4) lit.d) și alin.(8) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare,

“Sunt asimilate livrărilor de bunuri efectuate cu plată următoarele operațiuni:

[...]

d) bunurile constatate lipsă din gestiune, cu excepția celor la care se face referire la alin. (8) lit. a)-c).

(8) Nu constituie livrare de bunuri, în sensul alin. (1):

a) bunurile distruse ca urmare a unor calamități naturale sau a unor cauze de forță majoră, precum și bunurile pierdute ori furate, dovedite legal, astfel cum sunt prevăzute prin norme;

b) bunurile de natura stocurilor degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate, precum și activele corporale fixe casate, în condițiile stabilite prin norme;

c) perisabilitățile, în limitele prevăzute prin lege;

d) bunurile acordate gratuit din rezerva de stat ca ajutoare umanitare externe sau interne;

e) acordarea în mod gratuit de bunuri ca mostre în cadrul campaniilor promoționale, pentru încercarea produselor sau pentru demonstrații la punctele de vânzare, alte bunuri acordate în scopul stimulării vânzărilor;

f) acordarea de bunuri de mică valoare, în mod gratuit, în cadrul acțiunilor de sponsorizare, de mecenat, de protocol/reprezentare, precum și alte destinații prevăzute de lege, în condițiile stabilite prin norme.”,

coroborate cu prevederile pct.6 alin. (8) și alin. (9) din Normele de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.44/2004, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora,

“(8) În sensul art. 128 alin. (8) lit. a) din Codul fiscal:

a) prin cauze de forță majoră se înțelege:

1. incendiu, dovedit prin documente de asigurare și/sau alte rapoarte oficiale;

2. război, război civil, acte de terorism;

3. orice alte evenimente pentru care se poate invoca forța majoră;

b) prin bunuri pierdute se înțelege bunurile dispărute în urma unor calamități naturale, cum ar fi inundațiile, alunecările de teren, sau a unor cauze de forță majoră;

c) prin bunuri furate se înțelege bunurile lipsă din gestiune, neimputabile, pentru care persoana impozabilă poate prezenta dovada constatării furtului de către organele de poliție, care este acceptată de societățile de asigurări;

(9) În sensul art. 128 alin. (8) lit. b) din Codul fiscal, nu se consideră livrare de bunuri cu plată bunurile de natura stocurilor degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate, dacă sunt îndeplinite în mod cumulativ următoarele condiții:

a) bunurile nu sunt imputabile;

b) degradarea calitativă a bunurilor se datorează unor cauze obiective dovedite cu documente;

c) se face dovada ca s-au distrus bunurile și nu mai intră în circuitul economic.”

Potrivit textelor de lege redate mai sus, nu constituie livrare de bunuri, bunurile de natura stocurilor degradate calitativ care nu mai pot fi valorificate, în condițiile în care aceste bunuri nu sunt imputabile, degradarea calitativă a acestora se datorează unor cauze obiective, dovedite cu documente și se face dovada că bunurile au fost distruse și nu mai intră în circuitul economic.

Ori, societatea a înregistrat scăderea din gestiune a bunurilor în valoare totală de S lei, fără să fi făcut dovada degradării bunurilor și nici existența unor situații de forță majoră care să justifice lipsa din gestiune. Societatea nu probează existența cauzelor obiective care au generat degradarea bunurilor care au fost scăzute din gestiune, cauzele nefolosirii, caracterul și gradul deteriorării sau deprecierei, cauzele care au determinat starea bunurilor respective.

Din Nota explicativă luată administratorului societății, dl, aflată în copie la dosarul cauzei, rezultă că acesta nu a avut cunoștință despre lipsurile din gestiune și nu a întreprins măsuri de recuperare, deși listele cu bunuri lipsă sau defecte, constând din telefoane mobile și articole de bijuterii din aur, sunt semnate de către acesta și poartă amprenta ștampilei societății.

Astfel, se reține că, în speța în cauză, deminuarea stocurilor a fost un rezultat al deciziilor de management ale societății, întrucât nu s-a probat că societatea a manifestat diligența necesară și a întreprins toate măsurile pentru a evita suportarea acestor pierderi, una dintre posibilele măsuri fiind și aceea a încheierii de contracte de asigurare care să acopere riscurile activității de exploatare proprii, societatea asumându-și practic în aceste condiții riscurile.

De asemenea, se reține faptul că aceste stocuri nu erau prin natura lor intrinsecă, bunuri cu probabilitate mare de depreciere independent de modul de gestionare al acestora.

Se reține că, organele de inspecție fiscală nu au putut stabili care este suportul documentar al acestor cheltuieli, documentele prezentate constând doar în liste cu denumirea și valoarea bunurilor respective, nefăcându-se dovada unei legături cauzale certe între evenimentele generatoare și cuantumul sumelor înregistrate, astfel că operațiunile privind scăderea din evidența contabilă a bunurilor respective nu s-a făcut ca urmare a unor calamități sau a unor cauze de forță majoră.

Totodată societatea nu a făcut dovada că sunt îndeplinite în mod cumulativ condițiile prevăzute de lege pentru ca bunurile de natura stocurilor degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate, să nu fie considerate livrare de bunuri cu plată, așa cum se prevede la alin. (9) din Normele de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.44/2004, cu modificările și completările ulterioare, neprezentând documente prin care să dovedească faptul că degradarea calitativă a bunurilor se datorează unor cauze obiective și că s-au distrus bunurile respective și că acestea nu mai intră în circuitul economic.

Bunurile scăzute din gestiune nu pot fi considerate ca fiind vândute și, în consecință nu pot fi impozitate în regim special, deoarece, regimul de impozitare al bunurilor bunurilor degradate sau lipsă în gestiune este reglementat, așa cum am arătat mai sus la art. 128 alin.(4) lit.d) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

În concluzie, nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a contestației afirmația societății potrivit căreia bunurile respective ar fi trebuit supuse regimului special de impozitare, întrucât bunurile respective sunt lipsă în gestiune și nu s-au vândut în regim second hand.

Având în vedere cele reținute mai sus, urmează a se respinge contestația formulată de **S.C. "X" S.R.L. IAȘI**, ca neîntemeiată, pentru suma de 36.019 lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată.

2. Referitor la majorările de întârziere în sumă de S lei aferente debitului de natura taxei pe valoarea adăugată stabilită suplimentar în sumă de S lei, având în vedere faptul că a fost respinsă contestația pentru debitul în sumă de S lei urmează se respinge contestația, ca neîntemeiată și pentru majorările de întârziere aferente în sumă de S lei, conform principiului de drept „accesoriul urmează principalul”.

Pentru considerentele învederate și în temeiul art. 210 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în baza Ordinului ministrului finanțelor publice nr., Directorul executiv al Direcției Generale a Finanțelor Publice a Județului Iași,

DECIDE:

Art.1. Respingerea, ca neîntemeiată, a contestației formulate de **S.C. "X S.R.L. IAȘI**, pentru suma totală de **S lei**, reprezentând:

- S lei - taxa pe valoarea adăugată;
- S lei - majorări de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată.

Art.2. Serviciul secretariat administrativ va comunica prezenta decizie contestatoarei și Activității de Inspecție Fiscală din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a Județului Iași, spre a fi dusă la îndeplinire.

În conformitate cu prevederile art.210 alin.(2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu

modificările și completările ulterioare, decizia emisă ca urmare a soluționării contestației este definitivă în sistemul cailor administrative de atac.

Împotriva prezentei decizii se poate formula acțiune în contencios administrativ, în termen de 6 luni de la comunicare, la Tribunalul Iași.